

Alagút- expedició

PAP KATA rajzai

A metró nem a legegyszerűbb dolog: az egyes metró a sárga vonal, és sárga a szerelvény is, de igazából nem metró, hanem kisérdalatti; a kettős metró a piros vonal, de a szerelvény fehér, pedig régen kék volt, de piros sose; a hármás metró a kék vonal, és most már néha fehér a szerelvény, mint a piros metrónál; a négyes pedig zöld, de a szerelvény meg fehér, mint a kék meg a piros vonalon.

Ugye, mondom, hogy bonyolult.

A megállókat megtanulhatod sorban, ha sokat gyakorolod, de képtelenség megjegyezni, hogy elöl, hátul vagy középen kell-e beszállni, hogy kiszállás után elsőként érsz a mozgólépcsőhöz. Egyszer rajzolok majd magamnak egy ilyen metró-térképet a feljáratokról.

A metró Budapest alatt ősi vakondjáratokban közlekedik. Ezt egy fekete bundakabátos férfi mesélte egy gyereknek, és mondott pár szót a

kincsekről is, amik penészes faladákban hevernek szerte az alagútban. Ez a gyerek elmondta a barátainak, és azok is elmondták a barátaiknak és a kisebb testvéreiknek is. Azóta térdelnek a gyerekek a metróüléseken, homlokukat az üvegnek nyomják, és két tenyerüket a szemük mellé teszik, hogy kilássanak a világosból a sötétbe.

- Minek feltérdelni? Az alagútban semmit se látni - mondják a felnőttek.

Amikor majd felnőttek leszünk, zseblámpás alagút-expedíciót szervezünk. Felnyitjuk a ládákat és kivilágítjuk a kincset, hogy a térdelő gyerekek jól lássák az elrobogó szerelvények ablakaiból.

Ezért érdemes lesz felnőni. De kár, hogy akkor majd én is előre dőlök a felfelé menő mozgólépcsőn, és hátra dőlök, amikor lefelé megyek, és bámulnak majd emiatt engem is a gyerekek.

PAULON VIKTÓRIA